

Tajomstvá Zemianskej doliny

Marienka bola zvedavé dievča, ktoré milovalo prechádzky po lesoch. Najradšej mala Zemiansku dolinu – tichý kút neďaleko dediny, kde sa potok ligotal medzi machom a vysoké stromy stáli ako starí strážcovia. Dolina mala zvláštnu atmosféru. Ak človek chvíľku počúval, mal pocit, že les sa s ním rozpráva.

Jedného jasného dňa si Marienka vzala malý batoh, zápisník a ceruzku. Rozhodla sa, že preskúma dolinu podrobnejšie ako inokedy. Už pri vstupe ju vítal jemný zvuk potoka, ktorý sa predieral pomedzi kamene. Zdalo sa jej, že v jeho šume počuje:
„Pod’ ďalej... pod’ ďalej...“

Marienka sa usmiala, vykročila a nechala sa viesť chodníkom. Les voňal ihličím a slnko sem-tam presvitalo pomedzi konáre, akoby jej ukazovalo cestu. Po chvíli dorazila na lúku, ktorú miestni nazývajú Lúčny Hríb – miesto, kde sa tráva vlnila ako zelené more a uprostred nej stál zvláštny skalný útvar.

Vyzeral ako obrovský kamenný klobúk položený na nízkej nohe. Deti z dediny vraveli, že vraj je to skamenený hríb, ktorý kedysi rástol na lúke, kým ho nezasiahla zvláštna sila lesa.

Keď sa Marienka priblížila, zdalo sa jej, že spod hríbového tieňa počuje tiché pošepnutie. Zavrela oči a prstami sa dotkla drsného povrchu skaly. Bola teplá, akoby žila. „Kiež by si mi vedel povedať, ako si vznikol,“ zašepkala.

A v tej chvíli sa lúka akoby prebudila. Zafúkal jemný vietor a niekde z blízkeho lesa sa ozvalo ťuk-ťuk, ako keby niekto klopal na kameň. Marienka sa obzrela. Za Lúčnym Hríbom sa medzi stromami otvorila úzka chodníková štrbina, ktorú si predtým nikdy nevšimla.

Zvedavo vykročila. Cestička ju viedla hlbšie do lesa, kde sa stromy nakláňali tak blízko seba, až ich konáre vytvárali nad hlavou prírodnú bránu. Po pár minútach chôdze sa les rozšíril a Marienka zastala v úžase. Pred ňou stál skalný oblúk, ako z rozprávky. Vyzeral ako kamenné okno, cez ktoré presvitalo svetlo.

„Toto musí byť to slávne skalné okno... o ktorom rozprávali ľudia v dedine,“ šepla sama pre seba. Vedela, že v okolitých lesoch je viacero zvláštnych útvarov – balvany s prasklinami, úzke vežičky ukryté medzi stromami a steny, ktoré vyzerajú, akoby ich niekto kedysi dávno tajne vytesal.

Keď pristúpila bližšie, zbadala v skalnom okne malú dutinu. A v nej – niečo, čo vyzeralo ako stará drevená krabička. Opatrne ju vybrala a otvorila. Vo vnútri bol drobný kamienok hladký ako voda, žiariaci jemnou, modrastou farbou. Vedľa neho bola úhľadná poznámka:

„Poklad nájde ten, kto hľadá s očami aj srdcom.“

Marienka sa usmiala – vedela, že to nie je obyčajný odkaz. V tej chvíli však skalné okno zašumelo. Z jeho dutín sa ozval tichý kamenný hlas:
„Poklady lesa nie sú len tie, ktoré držiš v rukách. Najväčší poklad je to, že vieš vidieť krásu tam, kde iní nevidia nič.“

Dievča sa obzrelo, ale nikoho nevidelo. Les však pôsobil inak – živšie, akoby jej dľakoval, že si všimla jeho skryté miesta.

Pokračovala v prehliadke. Za oknom viedol úzky chodníček k ďalšiemu skalnému útvaru pripomínajúcemu sedem tenkých vežičiek, zoradených ako strážcovia. Deti ich volali Kamenní bratia.

Každý mal iný tvar a ak človek položil dlaň na ich povrch, cítil chlad, akoby niesli spomienky starých dôb.

Marienka prešla rukou po najvyššej vežičke a opäť pocítila jemné zavibrovanie. Nie strašidelné – skôr priateľské. „Aj vy máte ukryté príbehy,“ povedala ticho.

Slnéčné lúče začali pomaly klesať. Dievča sa otočilo, pozrela ešte raz na Lúčny Hríb v diaľke a potom na les, ktorý sa zdalo, že ju sleduje s jemným úsmevom.

Cestou domov držala v ruke malý modrastý kamienok z krabičky. Bolo jej jasné, že si ho neberie ako poklad, ale ako pripomienku. Pripomienku toho, že Zemianska dolina je plná tajomstiev, ktoré sa otvárajú len tomu, kto chodí pomaly, pozerá pozorne a počúva, čo mu príroda šepká.

Keď vyšla z lesa, zdalo sa jej, že potok pri ústí doliny znovu zašepkal:
„Príd' zas... ešte tu je čo objavovať.“

A Marienka vedela, že sa určite vráti. Pretože v Zemianskej doline čakalo ešte veľa neobjavených skál, ciest a príbehov, ktoré len túžili, aby ich niekto opäť vypočul.